

Proletarer i alle land, foren dere!

**Erklæring på 131-årsdagen for formann Mao Tse-tungs fødsel
og**

2-årsjubileet for Internasjonalt Kommunistisk Forbund

**Sett marxismen-leninismen-maoismens store røde fane i spissen for
massenes store kampbølger!**

I anledning 131-årsdagen for den store formann Mao Tsetungs fødsel og 2-årsdagen for stiftelsen av Internasjonalt Kommunistisk Forbund (IKF) sender vi våre flammende proletariske klassehilsener til det internasjonale proletariatet og verdens folk og nasjoner. Verdens arbeidere og folk kjemper og gjør motstand mot den imperialistiske utplyndringen og angrepskrigene og deres [imperialistenes overs.anm.] blodige forsøk på å omfordele verden. Det palestinske folket gir med sitt verdifulle blod næring til den heroiske nasjonale frigjøringskrigen i Palestina mot de imperialistiske og sionistiske aggressorene, og har vist seg å være en «gnist som kan starte en steppebrann», ved å gi en impuls til den verdensomspennende antiimperialistiske bevegelsen. Vi uttrykker vår faste forpliktelse til å kjempe for å forene den internasjonale kommunistiske bevegelsen, tjene utviklingen av den revolusjonære kampen, uforsonelig kamp mot revisjonismen som grunnlag for enhet, og legger særlig vekt på de marxist-leninist-maoistiske partiene som leder an i kampen for den nye makten i folkekrigen og dermed representerer lysende eksempler for alle proletarer og kommunister i verden.

De politiske hendelsene i verden siden stiftelsen av Internasjonalt Kommunistisk Forbund (IKF) har ikke bare understreket nødvendigheten av internasjonal forening, men har også bekreftet korrektheten i de felles taktiske og strategiske bestemmelsene og det politiske grunnlaget, og i mange tilfeller også i disses levende fremsynthet. «Siden begynnelsen av dette tiåret har imperialismens og den byråkratiske kapitalismens krise skjerpet seg enda mer i hele verden. Hver gang dens nedbrytning blir dypere, skjerpes alle motsetningene, noe som skaper en mer revolusjonær situasjon med ujevn utvikling i hele verden. Situasjonen kommer til uttrykk i massenes store aktivitet, og dens eksplosivitet får alle reaksjonære og deres revisjonistiske lakeier til å skjelve. Den kommer til uttrykk overalt i store eksplosjoner. Den objektive situasjonen møter i raskt tempo den subjektive faktoren – først og fremst kommunistpartienes prosess, som marxist-leninist-maoistiske partier av en ny type for å sette i gang nye folkekriger. Dermed åpner det seg et nytt øyeblikk, en periode med revolusjoner som en del av denne nye store bølgen av den proletariske verdensrevolusjonen. Denne situasjonen bestemmer oppgavene, strategien og taktikken til de kommunistiske partiene i hele verden.» (Felleserklæring om grunnlag og prinsipper, desember 2022) Vår strategi og taktikk, så vel som tilnærmingen til alle spørsmålene i verden i dag, må ta utgangspunkt i denne forståelsen av verdenssituasjonen. Kort sagt, å analysere hvordan klassene ovenfra og klassene nedenfra konfronterer hverandre, de to kjempende polene som skaper den revolusjonære situasjonen som er under utvikling, og dermed tjene til å bevise mer allment realiteten av de objektive betingelsene for revolusjon, utviklingen av dens bestanddeler og dens perspektiver.

Imperialismens forsøk på å løse sin egen økonomiske krise ved å intensivere utplyndringen og undertrykkelsen av halvkoloniene og koloniene, samt arbeiderklassen og folkene – konsentrasjon av jordeiendom basert på fordrivelse av bøndene, ekspropriering av småbøndernes produksjon, massiv inflasjon og arbeidsløshet, avindustrialisering av hele regioner, utflytting av fabrikker, renteøkninger, tvangsmigrasjon, skjerpet samrøre og kamp mellom imperialistene, ansporer revolusjonen og forverrer den politiske krisen massivt i en lang rekke land. Også større imperialistiske land som Tyskland, Frankrike og til og med USA selv, den viktigste imperialisten på globalt nivå, blir i økende grad konfrontert med en situasjon der de ikke lenger kan fortsette å herske som før. USAs nye president, Donald Trump, er et klart uttrykk for at USA-imperialismen er nødt til å reagere på sin egen krise og sin egen tendens til tilbakegang, som for tiden først og fremst manifesterer seg i de såkalte «vestlige imperialistene», og uttrykker den US-amerikanske monopolkapitalens forsøk på å tilpasse seg politisk til endringen i den globale maktbalansen, de utbruddene som finner sted og den nasjonale skjerpingen av klasse-motsetningene. USA-imperialismen må foreta justeringer for å opprettholde sine strategiske mål om å omringe den russiske imperialistiske motstanderen og demme opp for det sosialimperialistiske Kina, ettersom de nåværende forsøkene på

intervensjoner og krigsforberedelser er steiner som løftes for å falle på deres egne føtter, og møter kraftig motstand og også motoffensiver. Resultatet av den imperialistiske politikken, i samarbeid og kamp mellom de forskjellige imperialistene, i de siste to årene med krig i Ukraina er en ytterligere nasjonal undertrykkelse og underkastelse og en stor innsats for ytterligere oppdeling av landet, noe som nok en gang viste Zelenskij foran øynene på massene å være en landsforræder og lakei for imperialismen. I lys av marxismen-leninismen-maoismen er krisen i det stadig mer reaksjonære liberale demokratiet åpenbar, i hele dets system av partier og institusjoner, de er stadig mer splittet, i problemer med å etablere minimalt stabile regjeringer, noe som åpner veien for fascismen. Klassene ovenfra kan ikke fortsette å herske som før. Samtidig viser proletarene, arbeiderne, bøndene og den undertrykte middelklassen i store, langvarige streiker, demonstrasjoner, opprør og oppstand at de ikke lenger ønsker å fortsette som før. Opprøret av nasjonale frigjøringskamper i det såkalte «Midtøsten», spesielt i Palestina, setter imperialistenes planer i en vanskelig posisjon og må forstås som en del av de undertrykte folkenes kraftfulle skrik mot imperialistenes blodige intervensjoner og fordelingskriger. Oppblomstringa av nye kamper og kriger for nasjonal frigjøring og suverenitet bekrefter at den dominerende motsigelsen i den nåværende verden er den mellom imperialister og undertrykte folk og nasjoner, som også påvirker og dominerer utviklinga av den inter-imperialistiske motsigelsen, fordi de undertrykte nasjonene nettopp er krigsbytte, og beviser dermed perfekt at bare den proletariske revolusjonen kan forhindre verdenskrigen, eller at verdenskrigen frembringer den proletariske revolusjonen. Til grunn for alt dette ligger massene. Klassene nedenfra kan ikke engang fortsette å leve som før. Massene rører på seg i bølger, spontant, men hver gang mer massivt og kampvillig. Det er en revolusjonær situasjon under utvikling i hele verden, og den utvider seg i utviklingen av den antiimperialistiske kampen og den folkelige protesten.

Kommunistene forstår at både imperialistenes kamp for omfordeling, som utvikler seg i kamp og samarbeid, og utviklingen av de objektive revolusjonære situasjonene følger loven om ujevn utvikling: «Loven om ujevn utvikling i imperialismens periode betyr den krampaktige utviklingen av noen land i forhold til andre, den raske utstøtingen av noen land fra verdensmarkedet av andre, periodiske nydelinger av den allerede delte verden gjennom militære konflikter og katastrofale kriger, den økende dybden og skarpheten i konfliktene i den imperialistiske leiren, ...» (Stalin). Her demonstrerer Stalin på en glimrende måte bankerotten til ulike borgerlige og småborgerlige kriseteorier, slik vi finner dem i dag, for eksempel i den såkalte «flerfoldige krisen» eller den «permanente krisen», som selv blir avslørt av virkeligheten hver gang. Den kommunistiske verdensbevegelsen befinner seg utvilsomt i et komplekst, men gunstig øyeblikk med fremvekst av ulike motsetninger, som utløses i en ujevn utvikling som «øyeblikkelige og tvingende løsninger på de eksisterende motsetningene» (Marx), der det avhenger av om kommunistene forstår å konsolidere tidligere positive resultater og skape nye subjektive forhold som oppfyller

øyeblikkets krav. Formann Mao gir kommunistene viktige lærdommer om forholdet mellom de objektive og de subjektive kreftene: «Selv om de subjektive kreftene i revolusjonen i Kina nå er svake, så er også alle organisasjonene (...) til de reaksjonære herskerklassene svake, (...) I Kina vil revolusjonen utvilsomt bevege seg raskere mot høyvann, for selv om de subjektive kreftene i revolusjonen for øyeblikket er svake, så er kontrarevolusjonens krefter også relativt svake.» Det faktum at de subjektive kreftene er relativt svake, lærer oss bare at det ikke er mulig å vinne raskt, men heller del for del og gjennom sprang. De som resignerer og klager over motgangene, nærer kapitulasjonisme og likvidasjonisme, noe som ikke er noe annet enn revisjonisme. De er imperialismens sanne apologeter. Revisjonismen tilslører klassekampen og fokuserer på fienden, på imperialismens handlinger og ikke på massenes. Formann Mao lærte oss at alt avhenger av å ha en riktig ideologisk og politisk linje og å innta den fullt ut og bevisst, å være klar til å betale den høyeste prisen. I perioder med utvikling av den revolusjonære situasjonen skjer dessuten de historiske endringene som krever år eller århundrer, på dager eller uker. Også Lenin understreket: «I revolusjonenes historie kommer det frem motsetninger som har modnet i tiår og århundrer. Livet blir usedvanlig begivenhetsrikt. Massene, som alltid har stått i skyggen, (...) Disse massene gjør heroiske anstrengelser for å reise seg til anledningen og takle de gigantiske oppgavene av verdensomspennende betydning som historien pålegger dem; og hvor store individuelle nederlag enn kan være, hvor rystende for oss elvene av blod og de tusenvis av ofrene enn er, så vil ingenting noensinne kunne måle seg i betydning med denne direkte opplæringen som massene og klassene (...).»

Utviklingen av nasjonale frigjøringskamper over hele verden, som for tiden kommer til uttrykk i konsentrert form i det store stormsenteret i det såkalte Midtøsten, viser at fordypningen av imperialismens generelle krise også skaper flere revolusjonære situasjoner med ujevn utvikling i forskjellige land. Den heroiske nasjonale frigjøringskrigen i Palestina, med Al-Aqsa-flommen den 7. oktober som høydepunkt, er en viktig impuls for oppsvinget i kampene i hele regionen (som i Libanon), men også en viktig impuls for den antiimperialistiske bevegelsens utvikling på verdensbasis. Denne milepælen representerer et bruddpunkt i verdenssituasjonen. Siden den gang har verdenssituasjonen forandret seg i en rasende fart. Den økende isolasjonen av det folkemorderiske sionistregimet i Israel forsinker og delvis forpurrer planene til USA-imperialismen, og intensiverer også motstanden fra massene i de arabiske statene, byråkratisk-kapitalistiske regimer i imperialismens tjeneste, i tillegg til å sette imperialistene verden over under stadig større press. Regimeskiftet i Syria som imperialistene og deres regionale lakeier har fremmet, ledet og støttet med troppeintervensjon, med sikte på en balkanisering av landet, må avvises på det sterkeste som et ytterligere angrep mot det syriske folket og landets suverenitet. Samtidig er det et advarende eksempel for de folkene som for tiden kjemper for frigjøring, om at veien mot nasjonal uavhengighet og suverenitet bare kan være konsekvent vellykket hvis den baserer seg på egne krefter og med en anti-

imperialistisk karakter i kampen som en del av den nye demokratiske revolusjonen for å gjøre slutt på imperialismens, den byråkratiske kapitalismens og halvføydalismens herredømme. Det proletariske lederskapet har vist seg å være det avgjørende i den nasjonale frigjøringskampen, og vi vil understreke den presserende nødvendigheten av en enhetsfront ledet av kommunistene.

I lys av den nye globale situasjonen, den økende modningen av gunstige forhold og også revolusjonære situasjoner, må man også forstå den verdensomspennende betydningen av de marxist-leninist-maoistiske partiene, og spesielt folkekrigene som ledes av dem, samt viktigheten av deres støtte og propagandisering, slik vi også understreket i Felleserklæringen om grunnprinsipper og prinsipper: «Vi bekrefter på nytt at sann nasjonal selvbestemmelse bare kan oppnås gjennom en revolusjon med et nytt demokrati eller en sosialistisk revolusjon, alt etter tilfelle, og at det er nødvendig å konstituere eller rekonstituere kommunistpartier av en ny type, marxist-leninist-maoistiske partier som er i stand til å lede revolusjonen til dens slutt.» Folkekrigene i India, Peru, Tyrkia og Filippinene ikke bare motstår og utvikler seg midt i komplekse situasjoner med omringing og kontrarevolusjonære offensiver. Samtidig er de aksene i den proletariske verdensrevolusjonen, som ikke bare kan utlede de strategiske betraktningene til den proletariske verdensrevolusjonen, men som også representerer eksempler på overlegenheten og sannhetsinnholdet i det proletariske verdenssynet. Den viktige utviklingen i den revolusjonære bevegelsen i Brasil, det mest folkerike landet i Sør-Amerika, må betraktes som et viktig nytt bidrag. Masseprotestene og opprørene blant folket, hovedsakelig de fattige og jordløse bøndene, smelter sammen med ledelsen til et marxist-leninistisk-maoistisk parti og tar i økende grad form av en agrarrevolusjon som en del av den nye demokratiske revolusjonen. Denne utviklingen styrker ikke bare vår glødende proletariske optimisme, men bekrefter også på en enestående måte marxismens grunnleggende lover om at der revolusjonær teori forener seg med massene, blir den en materiell kraft, og vi ønsker derfor å påpeke viktigheten av konsolidering og utvikling av subjektive krefter som proletariske organisasjoner og partier, spesielt i den nåværende situasjonen med den uberegnelige utviklingen av verdenssituasjonen: «Det var fordi det ikke er enhver revolusjonær situasjon som gir opphav til en revolusjon; revolusjon oppstår bare ut fra en situasjon der de ovennevnte objektive endringene ledsages av en subjektiv endring, nemlig den revolusjonære klassens evne til å gjennomføre revolusjonære masseaksjoner (...)» (Lenin)

Midt i en verdenssituasjon preget av drastiske utviklinger og omveltninger, ønsker vi å feire formann Mao Tse-tungs 131. fødselsdag og minnes den gjennom en kraftig videreutvikling av kampanjen for marxismen-leninismen-maoismen, det nye, tredje og høyere stadiet i den proletariske ideologien. Vi må forstå kampanjen for maoismen som en del av kampen for gjenforening av den kommunistiske verdensbevegelsen, som i øyeblikket særlig kommer til uttrykk i tre grunnleggende enhetspunkter: «1)

Maoismen, 2) Kampen mot revisjonismen og 3) Den proletariske verdensrevolusjonen.» I erklæringen om politiske prinsipper ble stiftelsen av IKF definert som et «skritt for å gjenforene oss og overvinne spredningen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen (...), og et nytt stadium i den organiserte kampen for å rekonstituere den kommunistiske internasjonale under maoismens kommando og veiledning ble åpnet». For to år siden ble det besluttet å grunnlegge en ny internasjonal organisasjon for proletariatet på den forente maoistiske internasjonale konferansen. Denne begivenheten markerte et vendepunkt i kampen for kommunistenes gjenforening på verdensplan, muliggjorde en systematisk samordning av de 15 medlemspartiene og -organisasjonene, basert på det proletariske prinsippet om demokratisk sentralisme, og bekreftet dermed også kampen mot den ideologiske, politiske og organisatoriske fragmenteringen av den kommunistiske verdensbevegelsen som et vesentlig kriterium for utviklingen av den proletariske verdensrevolusjonen, slik proletariatets titaner og klassikere har vist og lært oss i store lærdommer. De siste to årene har sett viktige første skritt mot oppfyllelsen av denne oppgaven, spesielt når det gjelder økende konsolidering, som samtidig må brukes som et grunnlag for å tillate videre utvikling. Enhver ny utvikling er basert på konsolidering av den foregående, og nye oppgaver krever utvikling av passende subjektive betingelser for å mestre dem. Internasjonalt Kommunistisk Forbund er et instrument for å gjenforene og rekonstituere den kommunistiske Internasjonen for å bekjempe imperialismen, revisjonismen og all reaksjon. Det er derfor nødvendig å ta fatt på oppgavene og mulighetene i den nåværende situasjonen og utvikle oss ved å føre en tolinjekamp som, bevisst og åpent anvendt, vil smi og utvikle våre krefter og deres evner midt i klassekampen og tolinjekampen. Vi hilser derfor også hjertelig velkommen og hilser alle bidrag, samordning og felles aktiviteter fra de kommunistiske partiene og organisasjonene i og utenfor IKF, som beviser kommunistenes økende vitalitet og aktivitet på internasjonalt nivå, og som tjener til å oppfylle vår rolle som kommunister i det nåværende øyeblikket. Vår umiddelbare oppgave er å utvikle den voksende folkelige protesten, å mobilisere, politisere og organisere de brede og dype massene i kampen mot imperialismen og all reaksjon, og uatskillelig bekjempe revisjonismen og all opportuniste. Å smi klassekampen til sanne marxist-leninist-maoistiske kommunistpartier for å gjennomføre revolusjonen.

Formann Mao selv la stor vekt på kampen mot revisjonismen – først og fremst den moderne revisjonismen – og utviklet dermed den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Også i dag, etter en hel periode med relativ revisjonistisk dominans i mange land, ser vi det som en viktig oppgave og plikt for kommunistene, og spesielt for den internasjonale kommunistiske organisasjonen, IKF, å lede og fremme kampen mot revisjonismen. I vår stiftelseserklæring understreket vi dette: «Formann Mao sa til oss: Den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie viser oss at proletariatets enhet konsolideres og utvikles i kampen mot opportuniste, revisjonisme og splittelse.» Kommunistene må stille seg i første rekke i kampene og

kaste seg ut i kampene uten frykt. Proletariatet har en lysende framtid. Imperialismen er mørke, sult, elendighet, folkemord, utbytting og undertrykkelse. Vår plikt som kommunistpartier er å beseire den, feie reaksjonen bort fra jordens overflate med revolusjonær vold.

**FEIRE 131-ÅRS DAGEN FOR FORMANN MAO TSE-TUNGS FØDSEL VED Å STYRKE
KAMPEN FOR MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!**

**LENGE LEVE KAMPEN FOR GJENFORENING AV DEN INTERNASJONALE
KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN – LENGE LEVE INTERNASJONALT
KOMMUNISTISK FORBUND!**

**LENGE LEVE DEN HEROISKE PALESTINSKE NASJONALE FRIGJØRINGSKAMPEN
OG DE UNDERTRYKTE NASJONENES KAMP FOR NASJONAL FRIGJØRING!**

**LENGE LEVE DEN INTERNASJONALE KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN OG
FOLKEKRIGENE SOM FØRES AV DE MARXIST-LENINIST-MAOISTISKE PARTIENE!**

NED MED REVISJONISMEN!

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE VERDENSREVLUSJONEN!

Internasjonalt Kommunistisk Forbund

Desember 2024